

Отчаяни викове огласят полето и се сливат в общ неясен грохот, от който изхвъркват заклинания към Бога, победно ликуване, предсмъртни вопли, възкличания на тържество и победа.

- Свети Димитър!... Фландрия!... Сан Марко!... Божи гроб!..

Копия и алебарди се удрят със зловещ шум в щитовете, стоманетите саби изтръгват искри от шлемовете, от силните удари ризниците ехтят със заглушителен звън. Един след друг падат храбрите рицари - цветът на латинското дворянство. Пиер дьо Бетлем, Робер дьо Рон^{ица}, Матио дьо Брабан, Жан д'Ари, Фери д'Йер, Бокуен дьо Ньово^и~~и~~, Витлеемския епископ, Готие дьо Ньоний...

Триста благородни рицари и безброй войници изкупиха гордостта на своя вожд. Купове от мъртви, с разцепени глави и пробити гърди, се издигат към небето като тъмен упрек. Помежду им лежат в страшен безпорядък захвърлени копия, щитове, саби, загубени шлемове, железни ръкавици, парчета от разчупени набедреници, вратници, наколеници. Грамади ^{от} убити коне ^{слагат} ~~запрещват~~ пътя на отстъпващите. Обезумели, ужасени, те ~~обръщат конете си назад~~, преследвани по петите от куманската конница.

Шъпа храбреци продължава да защитава отчаяно императора си. Но ето, и тяхните редици почват да редят, един по един падат Етиен дьо Перш, Жак д'Авезън, бургундецът Вилиям дьо Данли.

Императорът остава сам. Никой не дига нож въз него. Той познава, че го щадят и искат да го заловят жив в плен. В мига, когато той иска да забие нож в гърдите си, две силни ръце го улавят за лактите и ножът пада на земята.

Император Бокуен е пленник на българския цар.

На запад слънцето гори в румени пламъци и спокойно, безстрастно напуща окървавената земя.

В падащия мрак латините бягат в грозен безпорядък, като напускат всички шатри, оръжия, обсадни машини, походни олтари. За